

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Owczarek (przewodniczący)

SSN Wojciech Katner (sprawozdawca)

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa U. W.
przeciwko S. W. i E. W.
o uzgodnienie treści księgi wieczystej,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 11 kwietnia 2019 r.,
zażalenia pozwanych
na postanowienie Sądu Okręgowego w K.
z dnia 13 czerwca 2018 r., sygn. akt II Cz (...),

oddala zażalenie.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 13 czerwca 2018 r. Sąd Okręgowy w K. odrzucił skargę kasacyjną pozwanych S. W. i E. W. od postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 3 października 2017 r. w sprawie z powództwa U. W. o uzgodnienie treści księgi wieczystej. Przyczyną odrzucenia skargi było nieuzupełnienie przez pozwanych jej braków formalnych w postaci nieopłacenie skargi w wysokości, w jakiej pozwani nie zostali zwolnieni od obowiązku jej poniesienia, w terminie określonym przez Sąd (art. 398⁶ § 2 k.p.c.).

W zażaleniu pozwani zarzucili Sądowi Okręgowemu naruszenie przepisów postępowania (bez wskazania jakich), w postaci nie ustosunkowania się do

wniosku pozwanych z dnia 5 czerwca 2018 r. o doręczenie wraz z uzasadnieniem postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 7 maja 2018 r., którym odrzucone zostało zażalenie pozwanych na niemające uzasadnienia zarządzenie sędziego z dnia 27 marca 2018 r. w sprawie wymiaru opłaty sądowej. Skarżący wniesli o uchylenie zaskarżonego postanowienia i nadanie biegu sprawie oraz zasądzenie kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie nie może zostać uwzględnione. Wysokość opłaty sądowej została określona postanowieniem z dnia 16 marca 2018 r., tego dnia wydane zostało zarządzenie wzywające stronę pozwaną do uiszczenia opłaty sądowej we wskazanej wysokości. Strona pozwana zaskarżyła to zarządzenie zażaleniem z dnia 18 kwietnia 2018 r. Zażalenie to zostało odrzucone jako niedopuszczalne wspomnianym postanowieniem z dnia 7 maja 2018 r.

Wbrew stanowisku pozwanych zażalenie na postanowienie oraz na zarządzenie będące jego wynikiem, wzywające do uiszczenia częściowej opłaty od skargi kasacyjnej nie jest dopuszczalne jako nie znajdujące się w mającym charakter przepisu szczególnego art. 394² § 1 k.p.c. Ustawodawca słusznie uznał, że w jakimś momencie musi się zakończyć możliwość kwestionowania rozstrzygnięć sądowych, dotyczących zagadnień formalnych, co do których podjęte zostały decyzje merytoryczne, nie ma żadnych nowych okoliczności, a dalsze procedowanie tylko przedłuży postępowanie sądowe, co jest tak dzisiaj kontestowane. Niezaskarżalność postanowienia, o które chodzi pozwanym, w sytuacji, gdy strona jest zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika została potwierdzona w postanowieniu Sądu Najwyższego z dnia 20 listopada 2014 r. V CZ 80/14, a następnie w uchwale Sądu Najwyższego w składzie siedmiu sędziów - zasadzie prawnej z dnia 16 marca 2017 r. III CZP 82/16 (OSNC 2017, nr 7-8, poz. 75).

Błędem w sprawie było złożenie przez pełnomocnika pozwanych zażalenia na postanowienie Sądu Okręgowego zwalniające w 1/2 z opłaty od skargi kasacyjnej, które to postanowienie nie podlega zaskarżeniu. W sytuacji jednoczesnego nieopłacenia skargi kasacyjnej w wymaganej wysokości nastąpiło odrzucenie tej

skargi zgodnie z art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 112 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jedn. tekst Dz. U. z 2018 r. poz. 300 ze zm.).

Mając to na uwadze należało orzec jak w postanowieniu.

jw